

Wtorek, 25 października 2011 r.

38. wzywa jednak Komisję, aby przed zaproponowaniem wzajemnej oceny w odniesieniu do innych dyrektyw wyraźnie określiła cele i rezultaty wzajemnej oceny w celu zagwarantowania, że proces ten nie nałoży niepotrzebnych obciążeń na organy dokonujące oceny;

39. uważa, że „dyskusje w klastrach” powinny pozostać centralnym elementem procesu wzajemnej oceny; uważa, że właściwie ukierunkowana, jednak ograniczona liczba ekspertów uczestniczących w dyskusjach w klastrach stwarza warunki dla skuteczności i realizacji zamierzeń; jest zdania, że należy w dalszym ciągu rozwijać wzajemną ocenę jako procedurę na rzecz wymiany najlepszych praktyk i doświadczeń w zakresie rozwoju polityki między państwami członkowskimi oraz że można by było wyjaśnić rolę Komisji w zakresie udzielania wskazówek i kierowania procesem, zwłaszcza podczas dyskusji w klastrach; jest zdania, że skład poszczególnych klastrów powinien zawsze odzwierciedlać oczekiwania państw członkowskich i potencjalny wpływ na jednolity rynek;

40. zwraca się do Komisji o podniesienie poziomu przejrzystości poprzez informowanie Parlamentu Europejskiego o treści rozmów prowadzonych między państwami członkowskimi i postępach w tych rozmowach, a także poprzez regularne sprawozdania przedstawiane na różnych etapach wzajemnej oceny w celu stałego informowania wszystkich zainteresowanych stron; wzywa Komisję do upubliczniania głównych wniosków z posiedzeń klastrowych i plenarnych;

41. podkreśla, że tabele korelacji i wzajemna ocena służą różnym celom i dlatego też należy je traktować jako odrębne, a nie zamiennie narzędzia w zakresie polityki, oraz że w związku z tym tabele korelacji są niezbędne do wdrożenia prawodawstwa europejskiego;

*

* *

42. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji, jak również parlamentom państw członkowskich.

Światowy ład gospodarczy

P7_TA(2011)0457

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 października 2011 r. w sprawie zarządzania gospodarką na szczeblu światowym (2011/2011(INI))

(2013/C 131 E/06)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wnioski i porozumienia ze szczytu grupy G20 w Londynie, Pittsburghu, Toronto i Seulu,
- uwzględniając sprawozdanie grupy Palais-Royal Initiative pt. „Reforma systemu monetarnego: wspólna propozycja na dwudziesty pierwszy wiek” opublikowane dnia 8 lutego 2011 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 października 2010 r. w sprawie poprawy zarządzania gospodarką i ram stabilności Unii, w szczególności w strefie euro ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 maja 2011 r. w sprawie pozycji UE jako światowego gracza i jej roli w organizacjach wielostronnych ⁽²⁾,
- uwzględniając nieustanne istotne działania Transatlantyckiego Dialogu Ustawodawczego (TDU) oraz Transatlantyckiego Dialogu Gospodarczego (TDG),

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0377.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0229.

Wtorek, 25 października 2011 r.

- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz opinię Komisji Handlu Międzynarodowego (A7-0323/2011),
- A. mając na uwadze, że rozwój gospodarki światowej w trakcie ostatnich dekad na ogół pociągnął za sobą większy wzrost i dobrobyt, choć o nierównomiernym rozłożeniu, przyczyniając się do wyjścia z ubóstwa milionów ludzi; tymczasem liczba osób wciąż żyjących w ubóstwie i rozpacz jest nadal zbyt wysoka; mając na uwadze, że należy ograniczyć nierówności ekonomiczne między państwami i w samych państwach; mając na uwadze, że walka Europy z ubóstwem musi być jednym z priorytetów strategii „Europa 2020”;
- B. mając na uwadze, że obecnie Stany Zjednoczone i Europa nadal borykają się z najgorszymi skutkami najgłębszej międzynarodowej recesji gospodarczej od czasów Wielkiego Kryzysu;
- C. mając na uwadze, że w ostatnich dziesięcioleciach rozwój gospodarki światowej zaburzany był przejściowymi zakłóceniami równowagi;
- D. mając na uwadze, że efektywne zarządzanie gospodarką na szczeblu światowym pozwoliłoby zminimalizować wpływ negatywnych czynników i skorygować niebezpieczne skutki globalizacji, takie jak wzrost nierówności czy niszczenie środowiska;
- E. mając na uwadze, że pojawienie się nowych ważnych graczy w światowej gospodarce zarówno w kontekście handlu światowego, jak i wzrostu gospodarczego, na czele z Chinami i Indiami, miało znaczące skutki i zmieniło całkowicie krajobraz ekonomiczny, wzywając do przeprowadzenia reform w zakresie handlu i kursów walut wymienialnych;
- F. mając na uwadze, że obecne zakłócenia równowagi wciąż w głównej mierze powodowane są brakiem konkurencyjności i brakiem oszczędności prywatnych i publicznych w krajach zadłużonych oraz wysokim poziomem oszczędności i brakiem popytu w krajach mających nadwyżkę kapitału, przy czym dziś skala tych zakłóceń znacznie wzrosła, a także mając na uwadze, że w kontekście wysokiego stopnia globalizacji i dużej skali przepływów kapitału zakłócenia te stawiają nowe wymagania wobec zarządzania na szczeblu światowym oraz stanowią sprawdzian dla struktur istniejących ustaleń instytucjonalnych;
- G. mając na uwadze, że główny element służący przywróceniu równowagi w gospodarce światowej jest dwojaki: większa konkurencyjność i szeroko zakrojone reformy sprzyjające wzrostowi w krajach zadłużonych oraz otwarcie rynków i solidna polityka pieniężna w krajach mających nadwyżkę kapitału;
- H. mając na uwadze, że pierwsze dziesięciolecie funkcjonowania UGW pokazało, że odpowiedzialna polityka budżetowa jest jednym z warunków wstępnych zminimalizowania wpływu wstrząsów finansowych i gospodarczych na świecie;
- I. mając na uwadze, że istnieje wiele organizacji międzynarodowych stworzonych w celu zarządzania gospodarką światową, takich jak MFW, Bank Światowy, WTO, UNCTAD i MKF, razem z międzyrządowymi forami grup G7 i G20, spośród których MFW i grupa G20 są organami najsukcesywniejszymi, chociaż wymagają dalszych udoskonaleń;
- J. mając na uwadze, że globalne rynki wymagają globalnych zasad;
- K. mając na uwadze, że główne założenia polityki pieniężnej doprowadziły do znacznego nagromadzenia rezerw walutowych, w szczególności dolara amerykańskiego, w niektórych krajach mających nadwyżkę kapitału, co z kolei zwiększyło podaż kapitału w krajach zadłużonych i doprowadziło do wywierania presji na spadek stóp procentowych, przyczyniając się do pęcznienia bańki spekulacyjnej związanej z cenami aktywów, które miało kluczowe znaczenie w trakcie ostatniego kryzysu finansowego;

Wtorek, 25 października 2011 r.

- L. mając na uwadze, że światowy kryzys gospodarczy, który rozpoczął się w sektorze finansowym, doprowadził obecnie do wysokiego poziomu zadłużenia w niektórych krajach o najbardziej rozwiniętej gospodarce na świecie, w tym w USA, Japonii i UE;
- M. mając na uwadze, że grupa G20 zgodziła się w końcowej deklaracji ze szczytu w Pittsburghu dotyczącej ram dla silnego, trwałego i zrównoważonego wzrostu, iż reakcją na kryzys musi być pilne przyjęcie nowego wielostronnego podejścia;
- N. mając na uwadze, że na świecie uznano rolę, jaką niektóre branże sektora finansowego odegrały w przyczynieniu się do światowego kryzysu finansowego, wykazując słabe strony regulacji finansowych i pogłębiając kryzys długu państwowego, oraz mając na uwadze powszechne zrozumienie konieczności zwiększenia odpowiedzialności i przejrzystości sektora finansowego, w tym poniesienia przez niego sprawiedliwej części kosztów spowodowanych przez ten kryzys;
- O. mając na uwadze, że wielokrotnie wspomniane zaburzenie równowagi rachunków obrotów bieżących jest wynikiem podstawowego braku równowagi strukturalnej w gospodarce krajowej;
- P. mając na uwadze, że brak skoordynowanych i skutecznych regulacji światowego systemu finansowego i nadzoru nad nim doprowadził do osłabienia sektora finansowego, co w konsekwencji jeszcze bardziej osłabiło światową gospodarkę;
- Q. mając na uwadze, że zwiększająca się rola i znaczenie grupy G20 jako forum dla prowadzenia nieformalnych dyskusji politycznych na najwyższym światowym szczeblu jest przyjmowana z zadowoleniem; mając na uwadze, że grupa G20 jako instytucja nie ma podstawy prawnej ani stałego sekretariatu i dysponuje niewystarczającą strukturą zarządczą, zwłaszcza w porównaniu z innymi instytucjami międzynarodowymi, takimi jak MFW i WTO;
- R. mając na uwadze, że obecny międzynarodowy system walutowy umożliwił kilku krajom zastosowanie strategii konkurencyjnej dewaluacji walut, co wraz ze wzrostem liczby spekulacyjnych transakcji przeprowadzanych przez wpływową podmioty na rynkach walutowych w znacznym stopniu przyczyniło się do nadmiernych wahań kursów i spowodowało znaczne zagrożenie dla rynków walutowych oraz dla handlu międzynarodowego;
- S. mając na uwadze, że UE nie jest postrzegana jako silny uczestnik procesu reorganizacji międzynarodowego systemu monetarnego i finansowego, ponieważ nie reprezentuje jednolitego stanowiska, a jej reprezentacja zewnętrzna w sprawach gospodarczych na szczeblu międzynarodowym jest rozdrobniona;
- T. mając na uwadze, że niezbędne jest zadbanie o to, aby systemy gospodarcze i finansowe nie działały na szkodę gospodarki realnej;
- U. mając na uwadze, że zgodnie z zaleceniami grupy G20 MFW przyznano szersze uprawnienia w zakresie nadzoru i monitorowania światowego systemu finansowego, a jego zasoby finansowe zostały zwiększone, oraz że przeprowadzana jest już gruntowna reforma struktury zarządzania funduszem;
- V. mając na uwadze, że w ciągu ostatnich dziesięcioleci rynki finansowe ewoluowały w stronę działalności globalnej dzięki procesom i sieciom w znacznym stopniu wykorzystującym zasoby informatyczne, a za tymi zmianami nie podążyła normalizacja danych, co utrudniło gromadzenie i analizowanie danych oraz operacje na nich na poziomie rynku, a często nawet na poziomie firmy, a także ograniczyło przejrzystość transakcji finansowych;

Zalecenia dotyczące zarządzania gospodarką na szczeblu światowym

1. podkreśla, że zakłócenie równowagi światowej – zwłaszcza nadmierne – stanowi potencjalne zagrożenie dla stabilności finansowej i makroekonomicznej w krajach o najbardziej rozwiniętej gospodarce oraz może negatywnie wpłynąć na gospodarkę innych krajów; uwzględniając powyższe, zauważa, że zarówno kraje mające nadwyżkę kapitału, jak i kraje zadłużone powinny zająć się brakiem równowagi wynikającym z rozbieżności strukturalnych i braku konkurencyjności w gospodarce krajowej, ponieważ jest to także potencjalne źródło podstawowych problemów;

Wtorek, 25 października 2011 r.

2. podkreśla, że kryzys finansowy i gospodarczy pokazał, iż przyływowi kapitału, wynikającemu z zakłócenia równowagi światowej, powinna towarzyszyć odpowiedzialna polityka pieniężna i solidne regulacje finansowe oraz nadzór;
3. zauważa potrzebę kontynuowania przez decydentów na całym świecie prac nad rozwiązaniami dotyczącymi reformy zarządzania gospodarką na szczeblu światowym, aby pomóc w przywróceniu równowagi w światowej gospodarce i uniknięciu następnego zastoju w gospodarce; podkreśla, że reforma zarządzania gospodarką na szczeblu światowym powinna zapewniać osadzenie rynków w kompleksowych ramach instytucjonalnych, aby rynki te mogły funkcjonować prawidłowo; ocenia ponadto, że jednym z priorytetowych celów zarządzania gospodarką na szczeblu światowym musi być stworzenie środowiska sprzyjającego inwestycjom długoterminowym;
4. podkreśla wagę odpowiedzialnej polityki pieniężnej; wzywa banki centralne państw o najsilniejszej gospodarce, aby brały pod uwagę potencjalne negatywne skutki zewnętrzne, takie jak bańki spekulacyjne, dynamika strategii „carry trade” i destabilizacja finansowa w innych krajach, w trakcie wdrażania konwencjonalnych lub niekonwencjonalnych środków zaradczych;
5. ma świadomość faktu, że ostatecznie wiara w siłę podstawowych zasad ekonomii oraz głębia, przejrzystość, złożoność i stabilność rynków finansowych są głównymi wyznacznikami, z powodu których waluty trzymane są jako rezerwy przez banki centralne krajów trzecich; podkreśla w tym kontekście, że każda waluta, która ubiega się o włączenie do koszyka walut specjalnego prawa ciągnięcia (SDR) MFW, musi być w pełni wymienna, oraz uznaje, że skład koszyka SDR powinien odzwierciedlać względne znaczenie walut w światowych systemach handlowych i finansowych;
6. twierdzi, że kurs walut powinien odzwierciedlać podstawowe prawa rynku, aby zwiększyć otwartość i elastyczność oraz usprawnić gospodarcze procesy dostosowawcze, i dlatego nie powinien być przedmiotem zarządzania ani manipulacji ze strony krajowych organów monetarnych;
7. wzywa członków MFW do przestrzegania umowy o MFW, w szczególności zobowiązania do powstrzymania się od manipulowania kursem walut, jak również odpowiednich postanowień układu GATT i porozumienia WTO;
8. wzywa do ponownego rozważenia zastosowania specjalnego prawa ciągnięcia (SDR) jako potencjalnego zamiennika dolara w roli światowej waluty rezerwowej, co mogłoby pomóc ustabilizować światowy system finansowy; zwraca się do MFW o przeanalizowanie dalszego przydzielania i szerszego zastosowania specjalnego prawa ciągnięcia (SDR), zwłaszcza w celu wzmocnienia wielostronnego systemu kursów wymiany walut;
9. popiera pracę państw grupy G20 oraz ich zobowiązania do wdrożenia odpowiednio rozłożonych w czasie i sprzyjających wzrostowi planów konsolidacji budżetowej w średnim terminie, przy jednoczesnym wspieraniu popytu krajowego na poziomie zależnym od warunków panujących w poszczególnych krajach, kontynuowania odpowiedniej polityki monetarnej, zwiększenia elastyczności kursu wymiany walut, aby lepiej odzwierciedlał on podstawy ekonomiczne, oraz do przeprowadzenia reform strukturalnych, aby sprzyjały one tworzeniu nowych miejsc pracy i przyczyniały się do przywrócenia równowagi w gospodarce światowej;
10. zauważa jednak, że perspektywy na szczeblu grupy G20 dotyczące niwelowania zakłóceń światowej równowagi wydają się jak dotąd ograniczone;
11. apeluje do Światowej Organizacji Handlu (WTO) o odgrywanie czynnej roli w określaniu i eliminowaniu ewentualnych zakłóceń w handlu usługami finansowymi wynikających z różniących się systemów regulacyjnych;
12. wzywa Komisję do opracowania kompleksowego mechanizmu, który byłby w dużej mierze oparty na regulacjach WTO i ściśle z nimi powiązany, który zapobiegałby wykorzystywaniu handlu jako narzędzia polityki zagranicznej w sposób sprzeczny z międzynarodowo uznanymi wartościami demokratycznymi wymienionymi w Karcie Narodów Zjednoczonych;

Wtorek, 25 października 2011 r.

13. wzywa Komisję do poruszenia na następnym spotkaniu UE-USA w ramach Transatlantyckiej Rady Gospodarczej kwestii współpracy i wspólnego nadzoru nad pochodnymi instrumentami towarowymi zgodnie z obowiązującymi przepisami w zakresie przejrzystości i nadużyć na rynku;
14. wzywa UE do wdrożenia postanowień uzgodnionych podczas szczytów G8/G20, w szczególności w odniesieniu do dotacji na paliwa kopalne i rolnictwo, uwzględniając wytyczne OECD w tym obszarze, a także w odniesieniu do zmienności cen żywności i rynków towarowych;
15. wzywa Komisję do zmiany strategii handlowej w zakresie wzmocnienia handlu południe-południe oraz handlu wewnątrzregionalnego w innych częściach świata w celu ograniczenia słabości niewielkich gospodarek i przyczynienia się do rozwoju silniejszych partnerów gospodarczych w przyszłości;
16. popiera ustalenie harmonogramu działań mających na celu wdrożenie ram grupy G20 na rzecz silnego, trwałego i zrównoważonego wzrostu;
17. z zadowoleniem przyjmuje wszystkie inicjatywy na rzecz dalszej dyskusji i współpracy w zakresie wspólnych ogólnoświatowych wyzwań, lecz zauważa, że wiele istniejących forów, takich jak G20, służy jedynie prowadzeniu nieformalnych dyskusji, bez podstawy prawnej ani atrybutów organizacji międzynarodowych w procesie podejmowania i wdrażania decyzji oraz sprawowania nadzoru nad nimi, i jako takie nie będą silnymi strukturami zarządczymi;
18. zauważa, że sposób podejmowania decyzji w ramach uzgodnionego stanowiska stosowany przez wiele ogólnoświatowych organów współpracy nie sprzyja podejmowaniu śmiałych decyzji i często prowadzi do zawierania ogólnych i niewiążących porozumień; apeluje do światowego forum o wzięcie przykładu z UE i odstąpienie od wyłącznego polegania na jednomyślności;
19. jest zdania, że zobowiązania podjęte na szczycie G20 powinny być bardziej konkretne, a postępy powinny być monitorowane przez niezależny organ o charakterze bardziej formalnym i włączającym, posiadający statut i sekretariat, taki jak MFW;
20. z zadowoleniem przyjmuje działania uzgodnione na szczycie grupy G20 w trakcie spotkania ministrów finansów w Paryżu w dniu 19 lutego 2011 r. dotyczące pomiaru zakłóceń równowagi za pomocą zestawu wskaźników; podkreśla, że te wskaźniki powinny dotyczyć elementów nierównowagi wewnętrznej, takich jak dług publiczny i deficyt budżetowy oraz oszczędności prywatne i dług prywatny, jak również zewnętrznych zaburzeń równowagi wynikających z przepływów i transferów handlowych i inwestycyjnych;
21. wzywa członków grupy G20, aby regularnie przeprowadzali wspólny proces oceny, którego podstawą są ramy G20 oraz wyżej wymienione wskaźniki w celu wypracowania opcji politycznych, które umożliwią osiągnięcie silnego, trwałego i zrównoważonego wzrostu;
22. podkreśla, że podmioty finansowe działają w skali globalnej i obecnie uważa za konieczne wyeliminowanie braków w koordynacji regulacji finansowych, aby uniemożliwić wykorzystywanie przez niektóre podmioty finansowe arbitrażu regulacyjnego;

Reforma międzynarodowego systemu monetarnego i finansowego oraz instytucji do niego należących

23. podkreśla, że Unia Europejska musi odgrywać kluczową rolę w światowej reformie gospodarczej, aby instytucje międzynarodowe stały się bardziej wiarygodne, przejrzyste i odpowiedzialne, oraz że Unia Europejska powinna w jeszcze większym stopniu zajmować jednolite stanowisko w międzynarodowych sprawach gospodarczych;
24. apeluje o przedstawicielstwo UE w MFW i Banku Światowym; wzywa do nadania bardziej demokratycznego charakteru MFW, z uwzględnieniem otwartego i opartego na kryteriach merytorycznych wyboru dyrektora zarządzającego oraz znacznego zwiększenia prawa głosu przysługującego krajom rozwijającym się i będącym w okresie transformacji;

Wtorek, 25 października 2011 r.

25. utrzymuje, że zarządzanie gospodarką na szczeblu światowym powinno być dostatecznie sprawne, elastyczne i pragmatyczne, aby umożliwić określenie, które ustalenia są najbardziej odpowiednie w zależności od okoliczności i zgodnie z zasadą pomocniczości;
26. podkreśla, że Unia Europejska musi odgrywać kluczową rolę w światowej reformie gospodarczej, aby instytucje międzynarodowe oraz nieformalne fora stały się bardziej wiarygodne, przejrzyste i odpowiedzialne;
27. podkreśla, że tym instytucjom i forom, zwłaszcza G20, brakuje określonej legitymizacji parlamentarnej na szczeblu światowym, i w związku z tym wzywa je do włączenia parlamentów w proces decyzyjny; ubolewa nad niedociągnięciami niektórych partnerów w zakresie demokracji;
28. dostrzega problemy mogące wynikać z braku spójności pomiędzy strategiami politycznymi ustalonymi na różnych nieformalnych forach a tymi przyjmowanymi przez międzynarodowe instytucje finansowe i gospodarcze; utrzymuje, że środki promujące światową koordynację instytucji należy przyjmować za pośrednictwem MFW;
29. podkreśla potrzebę globalnego porozumienia i wspólnego podejścia w odniesieniu do polityki monetarnej, handlu międzynarodowego, stabilności finansów publicznych i elastyczności walut, bazując na podstawach ekonomicznych; uważa, że gospodarkę ogólnoswiatową powinny cechować otwarte rynki z myślą o wzajemnej korzyści wszystkich uczestników; podkreśla, że wysokie standardy społeczne i środowiskowe mają zasadnicze znaczenie i że należy je rozwijać pod każdym względem; podkreśla, że MFW i WTO powinny odgrywać główną rolę w tym procesie,;
30. wzywa państwa członkowskie WTO do przystąpienia do wielostronnych umów handlowych i brania udziału w negocjacjach podczas kolejnych rund mających na celu znaczne zmniejszenie przeszkód w handlu międzynarodowym z jednoczesnym zapewnieniem równych szans we wszystkich sektorach, co przyczyni się do wzrostu i rozwoju gospodarczego;
31. uważa, że aby umożliwić krajom rozwijającym się uzyskiwanie większych korzyści z handlu oraz zapewnienie godnych warunków pracy i godziwych wynagrodzeń dla wszystkich pracowników, w interesie UE leży zacieśnianie współpracy z MOP, zachęcanie jej do udziału w pracach WTO, a także nadzór nad rozdziałami dotyczącymi zrównoważonego rozwoju związanymi z ogólnym systemem preferencji;
32. wzywa Komisję do ponownego określenia strategii UE w zakresie handlu i inwestycji, tak aby uwzględniła kraje BRIC (Brazylia, Rosję, Indie i Chiny) jako przyszłych głównych partnerów handlowych wraz z ich interesami w globalnej sieci wzajemnie powiązanych interesów dotyczących rozwoju zrównoważonego społecznie i ekologicznie;
33. jest zdania, że banki rozwoju wielostronnego powinny w bardziej efektywny sposób zapewniać dodatkowe zasoby w celu sprostania określonym potrzebom lokalnym, wspierania inwestycji długoterminowych i konsolidacji gospodarek lokalnych;
34. zaleca, aby MFW był niezależną organizacją o silnej pozycji, posiadającą narzędzia i środki wystarczające do zwrócenia większej uwagi na więźki pomiędzy krajami, nie tylko poprzez wzmocnienie nadzoru wielostronnego, ale także poprzez skoncentrowanie się na gospodarkach krajów mających znaczenie systemowe, jak również poprzez opracowywanie wskaźników pomocnych w ocenianiu znacznych i trwałych zaburzeń równowagi; wzywa do objęcia mandatem interwencyjnym MFW także ryzyka wynikającego z rachunków kapitałowych;
35. podkreśla konieczność zapewnienia, aby wielostronne umowy dotyczące wymiany informacji podatkowych zawierały postanowienia dotyczące automatycznej wymiany informacji, oraz apeluje o podjęcie działań na rzecz wzmocnienia podstawy prawnej czarnej listy systemów prawnych, które nie współpracują z OECD, w celu zwiększenia przejrzystości podatkowej oraz walki z nadużyciami i uchylaniem się od opodatkowania; wzywa Komisję, aby do końca 2011 r. przedłożyła propozycję solidnego standardu dotyczącego sprawozdawczości w podziale na państwa w odniesieniu do spółek transgranicznych w celu zwiększenia przejrzystości i dostępu administracji podatkowych do odnośnych danych;

Wtorek, 25 października 2011 r.

36. podkreśla znaczenie międzynarodowych inicjatyw podejmowanych np. w obszarze norm dotyczących rachunkowości i audytów;
37. wzywa przywódców grupy G20, aby bez zbędnej zwłoki zakończyły dyskusje na temat minimalnych wspólnych elementów globalnego podatku od transakcji finansowych;
38. uważa, że grupa G20 stanowi kluczowe forum globalnej konsultacji, niezależnie od znaczenia innych organów, ale zauważa, że grupa G20 wykazuje jako instytucja globalna szereg niedoskonałości, w tym brak reprezentacji małych państw, brak przejrzystości i demokratycznej odpowiedzialności oraz brak podstawy prawnej do nadania jej decyzjom prawnie wiążącego charakteru;
39. zachęca MFW i G20 do dążenia do uzyskania wkładu i doradztwa ze strony gospodarek światowych o niskim deficycie budżetowym i zdyscyplinowanych wydatkach rządowych oraz do wpływania na nie;
40. podkreśla potrzebę postrzegania strefy euro w kontekście dyskusji na temat globalnych założeń polityki pieniężnej jako jednego podmiotu ze względu na jedną walutę i jednolitą politykę kursu wymiany walut;
41. apeluje do UE i jej państw członkowskich o znalezienie rozwiązań potrzebnych do dalszego udoskonalenia koordynacji pomiędzy grupami G a systemem Narodów Zjednoczonych;
42. wzywa do utworzenia międzynarodowej rady banków centralnych, złożonej przede wszystkim z przedstawicieli banków centralnych UE, Japonii, Wielkiej Brytanii i USA, uprawnionej do koordynowania polityki pieniężnej, kontrolowania nadzoru finansowego oraz do upowszechniania i promowania SDR jako światowej waluty rezerwowej;
43. zaleca polityczne wzmocnienie MFW poprzez organizowanie dorocznych szczytów przywódców krajów reprezentowanych w Radzie Wykonawczej MFW; w tym kontekście zachęca również państwa członkowskie MFW do mianowania przedstawicieli do Rady Wykonawczej spośród osób zajmujących najwyższe stanowiska rządowe, dzięki czemu będzie mogła objąć przywództwo jako forum dyskusji i podejmowania decyzji dotyczących globalnego zarządzania gospodarką;
44. uważa, że konieczne jest zwiększenie przejrzystości międzynarodowego ruchu kapitałowego, zwłaszcza poprzez dążenie do zniesienia tajemnicy bankowej;

Globalny nadzór nad sektorem finansowym

45. podkreśla, że brak współpracy pomiędzy organami nadzoru finansowego sprzyjał rozprzestrzenianiu się kryzysu finansowego i spotęgowaniu jego negatywnych skutków; w tym kontekście wzywa organy nadzorcze Unii do przyjęcia kluczowej roli w budowaniu międzynarodowej współpracy i ustalaniu najlepszych praktyk w dziedzinie regulacji finansowych; uważa, że korzystne byłoby ujednoczenie przepisów obowiązujących w USA i UE w formie wspólnych ram finansowych;
46. zauważa potrzebę przeprowadzenia na świecie reform, które zwiększyłyby przejrzystość i odpowiedzialność instytucji finansowych;
47. podkreśla, że pomimo przyjęcia w światowych ośrodkach finansowych ustawodawstwa mającego na celu ulepszenie regulacji niektórych obszarów sektora finansowego uzasadnione są dalsze reformy w zakresie regulacji i praktyk w systemie bankowym i równoległym systemie bankowym;
48. podkreśla potrzebę udzielenia europejskim organom nadzoru finansowego wyraźnego mandatu do prowadzenia ścisłej współpracy z pozaunijnymi lub międzynarodowymi odpowiednikami, podobnej do współpracy pomiędzy Europejską Radą ds. Ryzyka Systemowego (ERRS) a Radą Stabilności Finansowej (FSB);

Wtorek, 25 października 2011 r.

49. podkreśla potrzebę połączenia nadzoru mikroostrożnościowego i makroostrożnościowego jako części spójnego, jednolitego podejścia;
50. zauważa, że USA i UE łącznie odpowiadają za blisko 40 % handlu na świecie i blisko 50 % światowego PKB, oraz zachęca do skuteczniejszego dialogu dotyczącego kwestii makroostrożnościowych, w szczególności jeśli chodzi o dialog atlantycki, pełne i sprawiedliwe wdrażanie pakietu Bazylea III i dalsze dyskusje na temat rozszerzenia zakresu kontroli nad pozabankowymi instytucjami finansowymi; wzywa do zdecydowanego kontynuowania reformy regulacji sektora finansowego, by zapewnić skuteczne wspieranie przez ten sektor stabilności i wzrostu w światowej gospodarce realnej;
51. szanuje podejście obrane przez G20, WTO, pakiet Bazylea III i inne wielonarodowe organy, uznając jednocześnie potencjalne zagrożenia wynikające z nadmiernej regulacji i konkurencji regulacyjnej;
52. z zadowoleniem przyjmuje ustanowienie światowego spotkania członków władz banków centralnych pod auspicjami Banku Rozrachunków Międzynarodowych (BIS), stanowiącego wzór dla organizowania współpracy pomiędzy bankami centralnymi;
53. jest zaniepokojony ryzykiem związanym z fragmentacją z powodu licznych regulacji mających wpływ na działalność światowych podmiotów finansowych; wzywa w związku z tym do większej integracji pomiędzy mechanizmami stosowanymi w różnych sektorach;
54. uznaje rolę EBI w sprzyjaniu wzrostowi poprzez inwestycje długoterminowe;
55. podkreśla potrzebę opracowania odpowiednich kryteriów określania ważnych dla systemu instytucji finansowych w celu uniknięcia przeświadczenia, że instytucje są zbyt duże lub zbyt powiązane, by upaść, a zatem w celu ograniczenia ryzyka systemowego przez zastosowanie rezerwy dodatkowej i wymogów kapitałowych oraz przepisów antymonopolowych;
56. wzywa Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego do zaproponowania środków mających na celu oddzielenie detalicznej działalności bankowej instytucji finansowych ważnych dla systemu i nałożenie na nie wymogu oddzielnego kapitalizowania tej działalności;
57. wzywa Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego do opracowania standardowego modelu podejścia do obliczania aktywów ważonych ryzykiem (RWA) w celu przeprowadzenia dokładnej oceny i porównań ekspozycji banków na ryzyko kredytowe i rynkowe;
58. zaleca opracowanie pod egidą MFW odpowiedniej infrastruktury międzynarodowej oferującej zarówno organom władzy, jak i przedstawicielom sektora jedno źródło znormalizowanych podstawowych danych finansowych, umożliwiających z technicznego punktu widzenia wypełnianie międzynarodowych zadań ostrożnościowych oraz korzystanie z bezpieczniejszych i wydajniejszych procesów przemysłowych;

Przebudowa międzynarodowego systemu walutowego

Rola UE i stojące przed nią wyzwania

59. podkreśla pozytywne skutki mocniejszych ram zarządzania gospodarczego na szczeblu UE i strefy euro zarówno dla światowej współpracy, jak i koordynacji działań;
60. zauważa wielkie znaczenie wzmocnienia i pogłębienia europejskiego jednolitego rynku nie tylko jako międzynarodowego celu, lecz także jako czołowego przykładu do naśladowania dla innych bloków handlowych na świecie;

Wtorek, 25 października 2011 r.

61. podkreśla potrzebę istnienia europejskiej polityki zarówno w dziedzinie rolnictwa, jak i finansów, która pomagałaby uniknąć wstrząsów na skalę światową związanych z popytą i cenami żywności;
62. podkreśla pozytywne skutki mocniejszych ram zarządzania gospodarczego, wzmacniające pakt stabilności i wzrostu na szczeblu UE, oraz strefy euro zarówno dla światowej współpracy, jak i koordynacji działań;
63. uważa, że UE powinna odgrywać znaczącą rolę w procesie reorganizacji międzynarodowego systemu monetarnego i finansowego poprzez ustanowienie silniejszej reprezentacji zewnętrznej dzięki zwiększeniu wydajności i przejrzystości wewnętrznego procesu decyzyjnego zgodnie z odpowiednimi postanowieniami Traktatu z Lizbony;
64. z zadowoleniem przyjmuje utworzenie czterech nowych finansowych organów regulacyjnych: Europejskiego Organu Nadzoru Bankowego, Europejskiego Organu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych, Europejskiego Organu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych oraz Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego, a także wyraża nadzieję, że będą one silne i skuteczne;
65. uważa, że potrzeba sprzyjania tworzeniu równych szans na szczeblu międzynarodowym nie powinna powstrzymywać UE ani innych bloków regionalnych i krajów od wzmacniania uzgodnień regionalnych mających na celu pełne wykorzystanie elastyczności zapewnionej przez WTO i innych międzynarodowych standardów w celu przywrócenia równowagi podstawowych elementów makroekonomicznych i zwiększenia dobrobytu;
66. wzywa UE do skoncentrowania się na zmniejszeniu swojej zależności energetycznej w celu zahamowania importowanej inflacji i odzyskania równowagi handlowej w relacjach z krajami produkującymi ropę;
67. podkreśla fakt, że system kwalifikowanego dostępu do rynku w UE mógłby sprzyjać wytwarzaniu powszechnych dóbr publicznych, takich jak ochrona klimatu i osiągnięcie światowych milenijnych celów rozwoju;
68. wzywa Komisję do przedłożenia wniosku dotyczącego sposobów usprawnienia wewnętrznej procedury decyzyjnej UE dla większej spójności w odniesieniu do zewnętrznej reprezentacji w sprawach gospodarczych i finansowych, w celu zagwarantowania, że reprezentacja UE jest odpowiedzialna w sposób demokratyczny przed Parlamentem Europejskim, państwami członkowskimi oraz przed parlamentami państw członkowskich;
69. wzywa grupę G20 i WTO do rozważenia możliwości osiągnięcia globalnego porozumienia w sprawie podatku węglowego na produkty i usługi importowane;
70. przypomina, że zgodnie z art. 138 Traktatu z Lizbony państwa strefy euro powinny powołać jednolitą zewnętrzną reprezentację; wzywa Komisję do złożenia wniosku ustawodawczego w tym celu;
71. podkreśla, że pełne uczestnictwo w światowej gospodarce jest niezwykle ważne dla Europy, by mogła ona wykorzystać wszystkie swoje możliwości, i najlepszą szansą, by zrobiła to jako jeden podmiot;
72. wzywa UE do nieustannego propagowania sprawiedliwego handlu, demokracji, praw człowieka, godnych warunków pracy i zrównoważonego rozwoju w polityce handlowej, zgodnie z Traktatem z Lizbony, programem wewnętrznym oraz milenijnymi celami rozwoju;
- *
- * *
73. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.
-